

STEPHANIE PERKINS

**E CINEVA
LA TINE ACASĂ**

*Pentru Jarrod, cel mai bun prieten
și adevărata mea dragoste*

*Oamenii trăiesc o asemenea durere doar o dată;
durerea revine, dar întâlnește o suprafață mai dură.*

WILLA CATHER,
The Song of the Lark

CAPITOLUL UNU

CRONOMETRUL DE BUCĂTĂRIE în formă de ou era pe preșul de la intrare când ajunse ea acasă.

Haley Whitehall aruncă o privire în urmă, de parcă s-ar fi așteptat să fie cineva în spatele ei. În depărtare, o combină roșie trecea prin lanurile galbene de porumb. Tatăl ei. Vremea recoltei. Mama ei avea o slujbă, era tehnician dentar la singurul cabinet stomatologic din oraș. Care dintre ei îl lăsase acolo? Când Haley se aplecă să ia cronometrul de jos, pardoseala putrezită a verandei se lăsa sub greutatea ei și își făcu vizibile crăpăturile. Îl scutură în mână. Fusese o zi rece, dar coaja oului de plastic era caldă. Călduță.

Îi sună telefonul. Era Brooke, normal.

— Care mai e treaba cu sângele ăla? întrebă Haley.

Cea mai bună prietenă a ei icni.

— E un coșmar!

Haley intră în casă, iar ușa cu plasă se trânti în urma ei.

— Oare există vreo șansă ca asta să-nsemne că doamna Colfax o să renunțe la el?

Se îndreptă cu pași hotărâți spre bucătărie și-și aruncă rucsacul direct pe podeaua în romburi albe și negre.

Mâncare!

Repetiția din după-amiaza aceea fusese deosebit de chinuitoare.

— În veci n-o să se întâmple asta! pufni Brooke. N-o să renunțe niciodată la el. La ce să ai bun-simț, când ai ambiție?

Haley puse cronometrul înapoi pe blatul din bucătărie, unde-i era locul.

— În mod normal, aș pleda în favoarea ambiției, dar chiar nu mor de nerăbdare să fiu scăldată-n sirop de porumb.

— Eu, una, dac-aș avea bani, aș cumpăra de-ăla profesional. O să fie un coșmar să curețe sala, chiar și cu toate prelatele și foliile alea de plastic.

În majoritatea montărilor spectacolului *Sweeney Todd*¹ se folosea sânge fals – lame cu pompițe ascunse, capsule cu gel care se băgau în gură, un fel de dubluri pentru a ascunde hainele pătate de sânge purtate pe dedesubt. Se putea sugera un plus de nebunie cu ajutorul unei cortine roșii sau al unui crescendo sălbatic al viorilor.

Din nefericire, șefa catedrei de muzică a liceului lor, doamna Colfax, avea o pasiune neostoită față de teatralitate, din toate punctele de vedere. Spectacolul din anul precedent, *Peter Pan*, pentru care închiriasse hamuri pentru zbor tocmai din New York, culminase cu oase rupte atât pentru Wendy, cât și pentru Michael Darling. Anul ăsta, doamna Colfax nu doar că voia ca bărbierul demonic să reteze beregatele clienților săi, ci și să scalde primele trei rânduri de spectatori în sânge. Îi spunea acelei secțiuni a sălii „Zona Împroșcaților”.

¹ Musical lansat în 1973 pe Broadway, pe muzica și versurile lui Steven Sondheim, *Sweeney Todd* spune povestea unui bărbier devenit criminal în serie. A fost adaptat pentru marele ecran, în anul 2007, de Tim Burton, cu Johnny Depp și Helena Bonham Carter în rolurile principale.

Brooke era regizoarea. Era o onoare, desigur, dar venea la pachet cu imposibila sarcină de-a încerca s-o îndrepte pe doamna Colfax spre luciditate.

Nu prea avea succes în întreprinderea asta.

Haley ținea telefonul la ureche cu umărul în timp ce-și încărca brațele cu pliculețe cu carne de curcan feliată, provolone, o pungă de salată verde prespălată și un borcan de Miracle Whip¹.

— În mod sigur Shayna și-a ieșit din pepeni, spuse Brooke.

Shayna era temperamentala – adesea explozivă – lor costumieră. Era și așa destul de greu să găsești costume decente în Nebraska rurală cu buget zero, iar acum mai trebuia să se ocupe și de înlăturarea petelor!

— Săraca Shayna!

Haley aruncă mâncarea pe blat. Luă cea mai apropiată pâine, din grâu și cu ceva mirodenie, pe care mama ei o copsesese cu o seară în urmă. Era felul ei de a se relaxa. Folosea o mașină de făcut pâine, dar tot era ceva. Era fain.

— Săraca Brooke! zise Brooke.

— Săraca Brooke! aprobă Haley.

— Și Jonathan cum s-a descurcat azi? Ceva mai bine?

Haley ezită.

— Nu l-ai auzit?

— Eram în parcare, făceam probe cu pete.

Haley o juca pe doamna Lovett, iar iubitul Shaynei, Jonathan, îl interpreta pe Sweeney, adică rolurile principale feminine și masculine. Deși încă era doar o „boboacă”, Haley avusese parte de roluri principale la clubul de teatru și de momente solo la cor în ultimii doi ani. Înzestrată cu un talent actoricesc

¹ Sos considerat de americani o alternativă mai puțin costisitoare la maioneză, lansat în 1933.

deosebit, dar și cu o puternică voce de contralto, era pur și simplu *mai bună* decât colegii ei. Avea un talent înnăscut. Era imposibil de trecut cu vederea.

Jonathan era... peste medie. Și charismatic, ceea ce-l ajuta pe scenă. Totuși, musicalul ăsta îi depășea abilitățile. Se chinuia cu „Epiphany”, cea mai complicată melodie solo, de câteva săptămâni. Tranzițiile lui aveau delicatețea cuiva care dădea peste un șarpe-taur într-un șopron, dar nici alea nu erau nimic pe lângă halul în care-și măcelărise duetele.

Brooke părea să simtă ezitățile lui Haley în legătură cu bârfele.

— Hai, măi! Dacă nu torni și tu ceva, o să mă faci să mă simt vinovată că numai eu îmi vărs nervii cu privire la ceilalți.

— Problema-i că...

Haley întinse un strat gros de Miracle Whip pe pâine, apoi azvârli cuțitul murdar în chiuvetă. Avea să-l spele mai târziu.

— Am stat toată repetiția pe „A Little Priest”. Și nici măcar n-am cântat toată melodia! Primele câteva măsuri, iar și iar și iar, dă-o-n mă-sa de treabă!

— Mamă, ce nașpa!

— Știi partea aia în care cântăm simultan replici diferite? Și vocile noastre, cum ar veni, trebuie să pară că se-mpiedică una de alta de agitați ce suntem?

— Când Sweeney și-a dat în sfârșit seama că doamna Lovett vrea să se descotorosească de cadavrele victimelor lui, făcând plăcinte din carnea lor?

În vocea lui Brooke se auzea un rânjet răutăcios.

— A fost un dezastru!

Haley își duse făruria în camera de zi, dar nu se așeză. Începu să se plimbe de colo-colo.

— Nu-l cred pe Jonathan în stare să facă asta. Adică, știi ce cred: creierul lui *nu-i în stare*, pur și simplu. Poate să cânte la unison, poate să cânte armonic...

— Într-un fel.

— Într-un fel, aprobă Haley. Dar dacă altcineva cântă cuvinte diferite? Atunci tot se oprește și-o ia de la capăt. Zici că încearcă să treacă peste un anevrism.

Brooke râse.

— De-aia am și plecat mai devreme. M-am simțit ca o ticăloasă, dar, Dumnezeule, n-am mai putut să suport!

— Nu ți-ar spune nimeni că ești o ticăloasă din cauza asta!

Haley înghiți o gură mare de curcan. Era ca un număr de echilibristică – ținea telefonul, farfuria, mânca sandviciul, se plimba prin cameră –, dar nu-și dădea seama. Era îngrijorată.

— Jonathan mi-ar spune.

— Jonathan n-ar fi trebuit să primească rolul, în primul rând.

— Crezi c-ar trebui să-l sun și să-mi cer scuze?

— Nu! *Nu!* De ce?

— Că l-am luat la rost.

— Nu-i vina ta că nu-i face față lui Sondheim.

Era adevărat, dar lui Haley tot îi era rușine că se lăsase copleșită de frustrare. Că plecase de la repetiție. Se trânti pe canapeaua veche de catifea reiată, una dintre relicvele de pe vremea când casa de la țară aparținuse străbunicilor ei, și oftă. Brooke mai zise ceva, în semn de solidaritate, ca orice prietenă bună, dar telefonul lui Haley alese exact momentul acela pentru a face ce făcea el de obicei.

— Ce zici? Îmi tot oscilează semnalul.

— Sună-mă de pe fix!

Fixă cu privirea telefonul fără fir de pe perete, suspendat deasupra mesei, în capătul bucătăriei, la doar câțiva metri distanță. Era un efort prea mare.

— Acum e-n regulă, minți ea.

Brooke readuse în discuție greutatea cu care se confrunta ca regizoare, iar Haley se lăsă dusă de val. Oricum, auzea doar o treime din oful vărsat de Brooke. Restul era zgomot de fundal.

Privi fix pe fereastră și-și termină sandviciul. Soarele coborâse de pe boltă, la orizont. Strălucea prin lanurile de porumb, făcând tulpinile fragile să pară cumva moi și șterse. Tatăl ei încă era afară. Pe-acolo, pe undeva. În perioada asta a anului nu lăsa nicio rază să se risipească. Lumea părea părăsită. Era opusul grupului gălăgios, colorat și entuziast de oameni pe care-l lăsase în urmă la școală. Ar fi trebuit să meargă până la capăt. Nu suporta tăcerea care-i cuprinsese casa. Era cumva epuizantă.

Haley scoase niște sunete care se voiau a fi de compătimire – deși habar n-avea *ce* compăttimea mai exact – și se ridică în picioare. Își duse farfuria înapoi la bucătărie, șterse firimiturile de pe ea și deschise mașina de spălat vase.

Singurul lucru dinăuntrul ei era un cuțit murdar.

Haley aruncă o privire spre chiuvetă, care era goală. Se încruntă. Puse farfuria în mașina de spălat vase și clătină din cap.

— Chiar dacă *reușim* să pornim aspersorul, zicea Brooke, căreia-i revenise brusc semnalul, nu-s sigură că oamenii o să *vrea* să stea în primele trei rânduri. Adică, cine-ar vrea să poarte poncho și să fie împrôșcat cu sânge?

Haley simți că prietena ei avea nevoie de o încurajare vocală.

— E weekendul de Halloween. Oamenii o să cumpere bilete. O să li se pară distractiv.

Făcu un pas spre trepte – spre dormitorul ei –, iar adidasul ei se lovi de un obiect mic și tare. Acesta o luă cu viteză pe podeaua cu gresie, alunecând și zornăind, până când se izbi de partea de jos a cămării.

Era cronometrul pentru fiert ouă.

Lui Haley îi stătu inima-n loc. Doar o clipă.

Începu să simtă niște furnicături neplăcute pe sub piele în timp ce se îndrepta spre ușa cămării, pe care unul dintre părinții ei o lăsase crăpată. O închise cu vârfurile degetelor, apoi luă cronometrul, încet. De parc-ar fi fost greu. Ar fi putut să jure că-l pusese pe blat, dar probabil că-l scăpase pe podea, odată cu ghiozdanul.

— ... mă mai auzi?

Vocea abia-i ajungea la urechi.

— Poftim?

— Te-am întrebat dacă mă mai auzi.

— Scuze! spuse Haley, din nou.

Fixă cronometrul cu privirea.

— Cred că-s mai oboșită decât credeam. Mă culc până ajunge mama acasă.

Închiseră, iar Haley înghesui telefonul în buzunarul din față al blugilor. Puse cronometrul înapoi pe blat. Cronometrul era neted și alb. Inofensiv. Haley nu putea să-și dea seama exact *de ce*, dar porcăria aia o neliniștea.

Urcă treptele și se duse direct la culcare, căzând grămadă în pat de oboseală și dându-și adidașii jos din picioare, prea secătuită de vlagă ca să-și mai dezlege șireturile. Telefonul o împungea în șold. Îl scoase din buzunar și-l trânti pe noptieră.

Soarele care apunea îi pătrundea pe fereastră, dintr-un unghi perfect pentru a o irita, iar ea făcu o grimasă și se întoarse pe partea cealaltă.

Adormi instantaneu.

HALEY SE TREZI, tresărind. Inima îi bubuia, iar casa era întunecată.

Expiră lung, detensionându-și diafragma. Iar apoi, creierul ei încercă să analizeze zgomotul. Zgomotul care o trezise.

Un ticăit.

Lui Haley îi îngheță sângele în vine. Se întoarse cu fața spre noptieră. Telefonul îi dispăruse, iar în locul lui, pe noptieră, era cronometrul.

Pornise.